

paa Kassen paa Gaden, end at en Arbejdsgiver bliver i Bund og Grund ruineret ved sine Kollegers Optræden, thi mellem Arbejdsgiverorganisationer og Banker finder jo et saadant Samarbejde Sted, at naar en Arbejdsgiver er misliebig i sin Kreds, lukkes Bankerne for ham, alt kollegialt Samarbejde ophører, og Manden har kun Valget mellem enten at krybe til Korset og bøje sig for, hvad han anser for Uret, eller at lade sig ruinere og bringe til Betlestaven.

L. D. Rasmussen: Man hører straks, at den højtærede Justitsminister er en meget dreven Jurist, thi han hænger sig i Ord og kun i Ord. Nu var det i Ordet „paatale“. Den højtærede Minister kunde saamænd ogsaa godt have brugt Ordet „omtale“, men lad mig bruge Ordet „konstatere“, det er vel mere forstaaeligt. Landsretten har altsaa konstateret, at Politiet i Odense ikke, før det huggede ind, gav den i Grundloven og Straffeloven paabudte Advarsel. Nu spørger jeg den højtærede Minister: Billiger den højtærede Minister, at Politiet ved saadanne Lejligheder tilsidesætter Lovens klare Bestemmelser paa dette Omraade, og mener han fremdeles, at det i saadanne Tilfælde ikke har grebet ind i Utide? Den højtærede Minister vil kun være med til at skride ind, naar der er Tale om at banke Skruebrækkere. Som min Meningsfælle, det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt), udtalte, findes der jo andre Midler, der er nok saa raffinerede, og som medfører en nok saa stor Virkning, nemlig den fuldstændige økonomiske Ruin. Overfor saadanne Foreteelser finder den højtærede Justitsminister, der intet er at gøre, men de, der banker, skal selv have Bank og endda ikke advares, før de faar dem.

Lundberg: Hvor ubehageligt det end kan være for den højtærede Justitsminister, er det slaaet fast her, og det er ikke modbevist, at den Gang Arbejderne fik Skrivelsen fra Arbejdsgiverforeningen om, at de vilde forhandle under fredelige Former og uden Tryk af nogen Art fra nogen Side, da var der allerede Militær fra Aalborg, Viborg og Aarhus til Stede i Randers Gader med opplantede Bajonetter, der var sat paa Vagt ved Gas- og Elektricitetsværket; og at der allerede 2 Dage før, var tilkaldt Politiet fra Aarhus. Det er ogsaa uimodsagt, at Politiaffistenten selv har dementeret Dagbladets Udtalelser om, at det var Kommu-

nisterne, der havde organiseret Spektaklerne, og Politimesteren i Randers har offentligt dementeret, at det var Kommunerne, der stod bag ved Spektaklerne. Den Ret, som Arbejdsgiverne kræver, og som vi kræver, er Retten til Arbejde, som Justitsministeren jo ogsaa saa højt kræver, men jeg mener i alt Fald, han burde have grebet det Spørgsmaal an paa en lidt anden Maade, end han har gjort. Vil Justitsministeren tage Afstand fra Dommer og Politimester, eller vil han sige god for dem? En af Delene maa han nu, inden han gaar herfra. Endvidere siger den højtærede Justitsminister i sin Skrivelse, at han har haft daglige Konferencer med Politimesteren og derigennem præciseret sit Standpunkt. Dermed er det givet, at han har givet Ordre, hvad han officielt har benægtet. I øvrigt tror jeg, at Borgerskabet i Randers ikke takker for den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister har opretholdt Ordenen, for det har svedet haardt baade til de handlende og til Byen som Helhed, og det kunde have været undgaet.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt) og det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen udtalte, at der var andre Midler end Overfald, som kunde benyttes i en Kamp; der var ogsaa det Middel, at man truede med økonomisk Ruin, med økonomisk Forfølgelse eller den Slags Ting. Jeg erklærer mig herved villig til, naar jeg kan faa Socialdemokratiets Støtte til det, at fremsætte et Lovforslag, der tager Sigte paa dem, der truer med den Slags Ting, paa dem, der truer andre med økonomisk Forfølgelse i deres og deres Families Levetid, hvis de indlader sig paa en vis Handling. Jeg erklærer mig villig til at fremsætte et saadant Forslag, hvis Socialdemokraterne vil støtte mig, og det kan ogsaa godt være, det bliver nødvendigt uden det.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Lundberg sige, at han stadig væk ikke husker paa, at den Skrivelse fra Arbejderne, som vilde gøre, at hele Borgerskabet blev draget ind i denne Kamp, var et Ultimatum fra Arbejdernes Side til Arbejdsgiverne. Efter den kunde der ikke være Tale om yderligere Forhandling; det er klart; hele Borgerskabet skulde drages med ind. Jeg er derfor glad ved, at Embedsmændene i Randers er optraadt, som de skulde. Jeg mener baade, at Politimesteren har været sin Stilling voksen, og at Dommeren er optraadt som en Mand. Hvad Udtrykkene angaar, beklager jeg det